

ELL AMB ELS SEUS LÍMITS.

No podem negar que Guillem Viladot va bastir-se un univers com ho fan tots els creadors : traient-se'l de dins.

Amb un cert deix de frívol *démodé* , que a mesura que passaven els anys li esqueia com una pell nova, cercava en aquell seu cervell afanyós de novetats tant com de veritats canviables, camins per recórrer.

Molt assequible en l'exterior, confessava solament a uns quants, i només a mitges, les tempestes que entrellucava en la llunyania o el sobtaven de prop.

Volia i dolia compartir sentiments, ; més aviat davant el públic esqueixava conceptes, filigranava llenguatges, estrafeia signes per tal de mantenir-se erecte i sentimentalment estatuari.

Prodigiosament enquimerat per la comunicació, va trobar el darrer camí en les realitzacions espacials a partir dels objectes de cada dia, de tot racó , de manta deixalla. I és per aquesta darrera estesa de projecció que possiblement s'enriqueixi de públic , ara que anem cap a la restricció de la lectura linial. Llegirem Viladot en els ferros, les invencions d'estranyes màquines estàtiques, les interrogants del filferro i l'opulent taca del rovell, tot vestit d'una indefinible caritat.

No oblidem, però , que tota l'altra obra de Viladot, la impresa, és un vessament pausat i estremit del seu jo, que es plantejava tothora l'equació mai resolta de l'ésser humà, ja fos una reina folla, ja un adolescent absort, un vell i un ocell, la noia tancada en un univers pobletà, l'infant que perd color i perfils, el fideu molt llarg i les sopes amb pa torrat. I tot això demana una altra lectura i una actitud de sostinguda complicitat, tant com el passeig pels Pardals .

No el sabrem ben bé mai . Algun misteri s'ha endut .

JOSEP VALLVERDÚ